Els viatges i les persones

bans la gent es perdia sense tanta solemnitat tecnològica. Hi havia més comunicació verbal i gestual. Paràvem el cotxe en qualsevol xamfrà, abaixàvem el vidre i preguntàvem per l'indret o fins i tot per la persona concreta que estàvem buscant, i sempre obteníem una resposta i una indicació precisa, acompanyada d'informacions addicionals, encara que l'interlocutor no tingués ni la més remota idea del que buscàvem.

No recordo haver-me perdut mai del tot, si no, no estaria escrivint aquest article, això sí, vaig donar moltes voltes. Ara mateix penso en un dia, a l'Hospitalet del Llobregat, que anàvem perduts per carrers sinuosos i tornant al punt inicial una vegada i una altra, una cantonada presidida per un establiment força rònec anomenat «Bar El que faltava». Tot i així també vam ser capaços de trencar aquell bucle pervers amb una cervesa i una tapa de ronyons sobrevolada per unes quantes mosques.

Actualment, qui més qui menys, utilitza el GPS del mòbil per trobar la destinació on s'ha proposat anar. És relativament fàcil i eficaç, sempre que no t'equivoquis, i en comptes de posar «L'Hospitalet del Llobregat», posis «L'Hospitalet de l'Infant», o intentis arribar tossudament al lloc indicat, sense tenir en compte que és un carrer per a vianants, que està tallat per obres o que una riuada sobtada ha fet pujar el nivell de la riera fins a l'altura del manillar.

Tret d'algun accident tràgic, tothom va allà on es proposa i els que no, també acaben agraint el canvi. Els problemes més aviat sorgeixen dels mals hàbits i les addiccions que provoquen les noves tecnologies. Hi ha gent que ja no sap sortir de casa sense l'ajuda del GPS i potser, arribats a aquest punt, ens convindria recordar aquella frase de John Steinbeck, quan afirmava que «No són les persones que fan els viatges, sinó els viatges que fan les persones».

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/04/05/viatges-persones/838621.html?utm_source=rss